

Scénář reportáže: Příběh Bohumila Hlaváčka

Pan Bohumil Hlaváček se narodil 7. května 1947 v Boršicích jako prostřední dítě do rodiny obuvníka a strávil tam celý svůj život. Dětství Bohumila Hlaváčka bylo prosté. Často si museli vystačit s málem. Vzpomíná, jakým způsobem zasáhla kolektivizace zemědělství po roce 1948 do života jeho rodné obce i rodiny.

„A přišli komunisté s tím, že vlastně by měli zkonfiskovat majetek, který tito sedláci měli, protože chtěli založit JZD nebo zemědělské družstva, které neměly žádný majetek. Takže prostě nutili tyto zemědělce, aby ten svůj majetek vložili do těch družstev dobrovolně, což nikdo nechtěl udělat. Takže byli perzekuováni, takže přišel z okresu nějaký tajemník strany, který si tady vybral předsedu, nebo to byl tenkrát ještě starosta obecního úřadu. Chodili po těchto občanech a zabavovali jim násilně všechny majetky, které měly, včetně dobytka a zemědělského nářadí, které k tomu měly.“

„Takže z toho bylo moc bolesti a takového násilí, že bylo i protestů, lidi za to byli zavíráni, a protože ještě předtím, když jim odmítali vstoupit dobrovolně, tak jim byly vypsané takzvané povinné dodávky, které museli plnit. Takže museli odevzdat obydlí, sádlo, maso, vejce a to prostě byly takové dávky, že oni je nemohli splnit. Takže na základě toho, že neplnili dodávky, které určoval stát, jim byl ten majetek konfiskován.“

Po absolvování základní školy byl pan Hlaváček pod tlakem tehdejšího režimu nucen nastoupit do učení na opraváře zemědělských strojů. Neměl na výběr, nemohl se věnovat tomu, co by jej naplňovalo a bavilo.

„Přišel předseda JZD vlastně, nařídil nám asi třem klukům, kteří jsme byli v deváté třídě, a řekl, vaši rodiče dali půdu do družstva, ty půjdeš se učit do JZD anebo ty a ty a ty. Takže jsem byl jediný, my jsme sice moc půdy tam nedali, ale vlastně nikdo z nás kromě matky v družstvu nepracoval, tak jsem byl nucený se jít učit na opravování zemědělských strojů a traktorů.“

V JZD nakonec pracoval 25 let. Pan Hlaváček v roce 1966 nastoupil na vojenskou službu k pohraniční strážce, která sloužila k tomu, aby zastavila lidi, kteří se snažili nelegálně opustit republiku. Pracoval zde jako řidič osobních vozidel. Během vojenské služby v roce 1968 byl zrovna v době srpnové invaze sovětských vojsk u svého útvaru v Praze.

„Všichni obyvatelé se nás ptali, slyšeli letadla, co se děje. Takže když jsme jim sdělili, že nás obsazuje ruská a sovětská armáda, tak byli z toho velmi překvapení, protože s tím nikdo nepočítal, ani o tom nikdo nevěděl. Takže to byly první zážitky takové, že nebylo to pro nás jednoduché, protože nemohli jsme vůbec nic dělat.“

„Ti vojáci byli tak vystrašení tím, že tady je

nějaký vojenský převrat, že je to revoluce, takže oni se v noci báli, oni po sobě stříleli, protože jak se setmělo, tak my jsme měli zákaz vycházet, nikdo nesměl do ulic a ozývala se střelba.“

Po povinné vojenské službě se pan Hlaváček vrátil do Boršic a začal budovat rodinný dům. Ve svém volném čase se věnoval fotbalu. Vzpomíná na svou práci mechanizátora v JZD, kde nejednou pocítil nedostatek součástek k opravám zemědělských strojů.

„Když začalo družstvo, tak nemělo zásobování.“

„Takže po vojně jsem se vrátil a vlastně na tom zásobování už něco chybělo, chyběly Materiály, a když jsme něco potřebovali, tak nikdo nechtěl nikam jít. Protože všichni se drželi tady v Boršicích a mně to nevadilo.“

„Já jsem říkal, že jsem jezdil od Aše až po Košice. Takže jsem měl republiku projetou a vlastně po těch velkých městech a orientace ve státě mě nebyla cizí.“

Dnes pan Hlaváček vzpomíná na dobu, kdy si lidé byli blíží a pracovali společně. Jeho příběh je svědectvím o životě na venkově a proměnách společnosti. Závěrem nám s úsměvem vzkazuje:

„Takže, buďte zdraví, užívejte si to. Važte si ho hlavně, že jste mladí. A vlastně, kam se vrátíte, nebo nevrátíte, to už je na každém z vás. A snažte se být zodpovědní a hlavně, hlavně nešňupejte...“